

Cartes

Des de Singapur amb amor

enric carcereny beltran. Lloret de Mar .

No fa massa temps, vaig estar una setmana a Singapur i en vaig quedar meravellat. També vaig guardar l'últim dia per veure el seu aeroport espectacular de Chianti. El primer ministre incorruptible Lee Kuan Yew va transformar en una generació, un país pobre del Tercer Món en un dels països més desenvolupats del planeta, aplicant una fórmula senzilla: llibertat de mercat, baixos impostos, imperi de la llei, pau, una justícia independent, i estat mínim però fort. Obama l'ha definit com un gegant de la història, recordant que on avui s'alcen torres de cristall, abans la gent vivia en cabanes amb sostre de palla i els porcs fofjant entre les escumbreries. Singapur, la ciutat jardí de les orquídes, té ara una renda per càpita superior a la dels EUA: va passar de 500 dòlars a 50.000 dòlars. És el sisè país més ric del món i el setè país menys corrupte. Gaudeix del millor sistema sanitari, en especial atenció a les urgències de caràcter vital, segons el rànquing anual de Blomberg i del millor sistema educatiu, segons els informes PISA. Els impostos són molt baixos: els que cobren 25.000 euros a l'any paguen només un 1% d'IRPF i els que cobren 50.000 paguen un 4%. L'IVA és del 7%. Les plusvàlues estan exemptes i no existeix l'impost de successions ni el de patrimoni. Les competències de l'Estat són mínimes i la despesa pública suposa el 17% del PIB, el més baix del món. Té l'economia més lliure del món, i pels llocs de responsabilitat té els millors, exigint elevada qualificació i irreprotxable integritat moral. Els ciutadans de Singapur, a partir de la independència del país, varen aprendre a responsabilitzar-se de les seves necessitats. Dipositen un terç del seu salari en un Fons de Previsió, amb què costegen sanitat, educació, habitatge i pensions.

Enfront d'una imatge inesborrable

Lluís Torner i Callicó. girona

Aquests primers dies de setembre, salten a les pantalles i a les pàgines dels diaris, amb més força que mai, imatges i notícies de l'allau dels refugiats que, per culpa de la guerra que assota els seus països i de les barbaritats que s'hi cometen, en un intent de salvar les seves vides, cerquen acolliment, entre altres llocs, al continent europeu. Ja hem comentat, en diferents ocasions, les penoses dificultats que troben, començant per la perillosa travessia del mar, en fràgils o velles embarcacions, que no sempre els permet arribar a bon port, sans i estalvis. Els que sí que hi arriben, que malauradament no són tots, han de fer front al munt de dificultats que els suposa trobar-se, sense ben res, en un país, diferent al seu, demanant un acolliment, que no sempre és atès, bé sigui per manca de preparació, o per intolerància i falta d'acceptació. Són imatges que causen impacte, enfront de les quals hauríem de ser molt insensibles, per no sentir-nos amb l'ànim trasbalsat, acompanyat d'un profund sentiment d'impotència i de tristor.

Avui, però, la imatge que ens ha arribat, d'un pobre infant, diuen que de tres anyets, de bocaterrosa, a la sorra d'una platja de Turquia, a tocar del mar, mort, ha superat tots els límits que la consciència humana pot aguantar. Sobretot als que tenim néts o fills, aquesta imatge se'ns ha fet inesborrable, sols de pensar com ens sentiríem si ens trobéssim al lloc dels seus pares, tot i que, els d'aquest infant, malauradament, potser han patit la mateixa trista fi del seu fill.

Amb més força que mai, cal demanar a tots els polítics, de tots els estats de la nostra Europa, que facin tots els impossibles per donar un digne acolliment a tota aquesta gent. Ja sabem que no és fàcil, el moment és complicat, però que pensin què farien en el seu cas. I pensem-ho també nosaltres, ja que el tema és prou greu, i demana la col·laboració de tots.

Agraïment de Can Neron

Família Neron de L'Escala . Hostalets de Llers.

El passat 31 d'agost tancà els ulls i reposà per sempre l'avi Josep Galceran, en Neron de l'Escala.

Els darrers set anys, la malaltia el féu esclau de la màquina, i des d'aleshores, dia sí dia no, ha hagut d'anar a l'hospital de Figueres a fer el tractament que l'ha mantingut entre nosaltres fins aquesta setmana.

Amb aquestes paraules, volem agrair de tot cor la paciència, amabilitat i estima amb què vàrem ser tractats, en Neron i tota la seva família, des dels facultatius i professionals de la Unitat d'Hemodiàlisi i els tècnics del Servei del Transport Sanitari de Catalunya durant tots aquests anys, fins als facultatius i altres professionals de l'hospital de Figueres en aquests darrers mesos en què la salut d'en Neron empitjorà.

No volem tancar aquesta nota sense agrair també i molt especialment el seu suport i companyonia a les persones que ens han ajudat en el dia a dia d'aquesta prova que ha hagut de passar en Neron, i de retruc tota la família: La Lumi, en Vicente, l'Emma, i tots els familiars, veïns i amics amb qui ens hem pogut recolzar en un o altre moment.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/09/05/cartes/742004.html?utm_source=rss